

Sygn. akt I CNP 7/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi D. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 listopada 2015 r., sygn. akt XXIII Ga (...),  
wydanego w sprawie  
z powództwa Syndyka masy upadłości F. sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w W.  
przeciwko D. M.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2018 r.,

**odrzuca skargę.**

### UZASADNIENIE

Pozwany D. M., wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 listopada 2015 r. wydanego w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości F. sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w W., którym oddalono apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzającego kwotę 4 666,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 października 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić o istnieniu jednej z przesłanek odpowiedzialności

odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny środek procesowy, zatem regulujące ją przepisy powinny być wykładane ściśle.

W postępowaniu skargowym wyłączono zdolność postulacyjną stron, a obowiązkowe zastępstwo przez pełnomocników (art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c.) ma zapewnić sporządzenie skargi na odpowiednim profesjonalnym poziomie.

Zgodnie z do art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe. U podstaw wprowadzenia tych wymagań procesowych leży sformalizowany charakter skargi, a ich niezachowanie powoduje konieczność jej odrzucenia bez wszczynania postępowania naprawczego.

Skarga pozwanego w oczywisty sposób nie spełnia powyższych wymagań.

Po pierwsze nie oznaczono w należyty, dostatecznie precyzyjny, sposób zaskarżonego orzeczenia. Wskazano jedynie, że wydał je w postępowaniu wywołanym apelacją (sygn. akt XXIII Ga (...)) Sąd Okręgowy w W., zostało doręczone pozwanemu w dniu 16 listopada 2015 r., a zakres zaskarżenia obejmuje orzeczenie w części rozstrzygającej o zapłacie kwoty 4 666,16 zł. Pominęto zatem tak istotne elementy jak data orzeczenia oraz przedmiot rozstrzygnięcia, którym było oddalenie apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji w części zasądzającej wskazaną kwotę z odsetkami ustawowymi oraz orzekającej o kosztach postępowania. Taka niedokładność uniemożliwia prawidłową identyfikację zaskarżonego orzeczenia i zakresu zaskarżenia, co oznacza uchybienie wymogowi art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Po drugie skarżący zobligowany jest do przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Pojęcie powyższe ma charakter prawny i w myśl art. 424<sup>4</sup> k.p.c. obejmuje wskazanie konkretnych przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które na skutek naruszenia spowodowały niezgodność wyroku z prawem, z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. Strona musi ponadto wskazać na sposób naruszeń i wykazać normalny związek przyczynowy pomiędzy nimi a

niezgodnością orzeczenia z prawem. W tej części skargi nie sformułowano żadnego zarzutu i nie oznaczono przepisów prawa materialnego lub procesowego. Skarżący poprzestał na tym, że „skarga jest wniesiona w oparciu o art. 424<sup>1</sup> § 2 k.p.c.”, gdyż niezgodność polegająca na „nałożeniu obowiązku zapłaty dwukrotnie za to samo niespełnione świadczenie” narusza podstawowe zasady porządku prawnego. Oznacza to, że nie odróżnił podstawy skargi od jej dopuszczalności. Istotą powołanego przepisu jest dopuszczenie w wyjątkowych, szczegółowo określonych wypadkach (naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela) żądania stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, co do którego strona nie skorzystała wcześniej z przysługujących jej środków prawnych umożliwiających jego wzruszenie. Skarga oparta na tym przepisie musi dodatkowo wykazać zaistnienie takiego wypadku oraz kwalifikowane naruszenia, ale w żadnym razie nie zwalnia od spełnienia pozostałych wymagań ustawowych. Uchybienia tego nie sanuje powołanie w następnym akapicie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. jako przepisu prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wskazanie w skardze przepisów prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie jest równoznaczne z przytoczeniem podstaw. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą bowiem, ale nie muszą, bezpośrednio powodować niezgodność z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06; z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12; z dnia 25 sierpnia 2010 r., II BU 2/10; z dnia 1 kwietnia 2011 r., II BP 2/11 – nie publ.).

Po trzecie skarżący nie uczynił zadość wymaganiu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody w wyniku wydania zaskarżonego wyroku (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na wystąpienie określonej szkody, bez wyraźnego i ścisłego wskazania jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że szkoda ta została rzeczywiście stronie wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r.,

IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 – nie publ.). Skarżący ograniczył się do kwotowego określenia szkody, nie wskazując, z czego podaną kwotę wywodzi i stwierdzenia, że była ona przedmiotem dwóch (nieoznaczonych!) postępowań egzekucyjnych, podając nawet ich wyniku.

W końcu zaś skarżący nie wyjaśnił, dlaczego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i jest możliwe. Jak wyżej wskazano powołany art. 424<sup>1</sup> § 2 k.p.c. ma odmienne znaczenie procesowe. Skoro skarżący wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku drugiej, a nie pierwszej instancji, to powinien wskazać dlaczego nie było możliwe wykorzystanie skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania, wniosku o zmianę lub uchylenie prawomocnego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.).

aj